

Kristus vstal!

(bohoslužby v Javorníku v neděli 24. 7. 2022)

Čtení: Ž 107, 1-22

Text: 1.Kor 15,3-6+12-20

Bratři a sestry, milí přátelé,

sešli jsme se uprostřed těchto slavnostních dnů, abychom společně slavili bohoslužby. Abychom spolu chválili, oslavovali svého Boha, Hospodina. A proč? Žalmista v tom má jasno: „...*za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná.*“ V 107. žalmu, který jsme četli, se to ozývá hned několikrát. Ano, náš Bůh je Bůh, který pro lidi něco koná. Který pro nás něco dělá. Od samého začátku. Připomeňme si třeba úvod desatera: „*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.*“ Jsem Bůh, který tě vyvádí, vysvobozuje z toho, co tě zotročuje, co tě vysává, co tě drtí...

A jak víme, že je to pravda? Jak to potvrdil? Když vzkřísil svého Syna, svého Pomazaného, Krista! Tehdy nám projevil to největší milosrdenství. To je ten největší z divů, jež pro lidi koná. Ježíšovo zmrtnýchvstání! Kristovo vzkříšení je tak zásadní, že se už první církve začala scházet a slavit Boha právě v den Ježíšova zmrtnýchvstání. Prvního dne po sobotě. Ale je to tak zásadní poselství skutečně i pro nás? Pro mě? Je to pro nás tak zásadní skutečnost? Nebo je Ježíšovo vzkříšení jenom mýtus, kterému že těžké věřit?

Víra v zmrtnýchvstání, v tělesné zmrtnýchvstání, nebyla nikdy příliš populární. Ani ve starověku, ani dnes. Mnoho lidí sice sdílí víru v posmrtný život, ale často ve velmi vágní podobě. Splynutí s vesmírem, převtělení, přeměny v energii... Ale nespokojíme se i my často s představou posmrtné duchovní existence, spojení duše s Bohem? Jenže, mohli bychom pak mluvit o Boží spravedlnosti? Kdyby po tomto světě, plném hrůz a kruté nespravedlnosti, měl přijít jen jakýsi únik do duchovní blaženosti? Bez nápravy křivd a rehabilitace ztýraných a nemocných těl? Proto věříme v těla z mrtvých vzkříšení. Nebo nevěříme?

Pavel o tom žádné pochybnosti nemá. Pavel si je jistý. Stovky lidí přece vzkříšeného Krista viděly! Jestli nevěříte mně, běžte se

zeptat jich! Tenkrát jich ještě většina žila. Největším důkazem Ježíšova zmrtnýchvstání přece jsou ti, kdo se se Vzkříšeným setkali! Jejich život. Skupinka ustrašených učedníků se změnila v odvážné svědky. Jak jinak se to dá vysvětlit? Co jiného je mohlo tak proměnit? Osobní setkání, osobní oslovení, rozhovor se Vzkříšeným. Něco, s čím mnozí křesťané zápasí. Marně vzpomínají, kdy se naposledy nechali oslovit Ježíšem. Kdy s ním vedli rozhovor. Jenže bez toho sebelepší argumenty o Ježíšovi nedávají moc smysl. Bez toho naše svědectví nedává smysl. Ano, vzkříšení přesahuje naše možnosti. Je to něco, čemu nerozumíme a rozumět ani nemůžeme. Ale můžeme počítat s tím, že Kristus je živý, je s námi a mluví s námi.

Oni vlastně ani Korintští nepochybuji o Kristově zmrtnýchvstání. Oni zpochybňují naše vzkříšení. „*Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtnýchvstání?*“ (v.12) A Pavel právě toto tvrzení obrací naruby. Říká: jestli není zmrtnýchvstání, tak potom nevstal ani Kristus. „*Není-li zmrtnýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus.*“ (v.13) Nemůže být jedno bez druhého. A dotáhne to do absurdity. Vyjmenovává, co všechno by se stalo, kdyby Kristovo zmrtnýchvstání nebyla skutečnost. Kdyby to nebyla pravda. Kdyby Kristus opravdu nevstal. Jaké by to tedy mělo důsledky?

To první: „*jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých.*“ (v.14-15) Naše zvěst by byla klamná, daremná, prázdná. Zbytečná. Ale zrovna taková by byla i naše víra. Klamná, prázdná, daremná. A hlavně byli bychom lživými svědky o Bohu. My všichni. Všichni, kdo o své víře, o svém Bohu, o Ježíši s druhými mluvíme. Ale i my všichni, kdo se snažíme o něm vydat dobré svědectví svým životem. Zkrátka bylo by to celé jeden velký podvod. A my bychom v tom byli namočení jako ti největší podvodníci.

Ovšem to druhé, troufám si říct, je ještě horší. „*Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších.*“

(v.17) Jestli Kristus nebyl vzkříšen, je vaše víra zbytečná. Zůstáváte dál v zajetí vašeho hříchu. Nic se ve vašem životě nezměnilo. Jestli nevstal Kristus, tak potom ani my jsme s ním nepovstali k novému životu. Ještě pořád zůstáváme ve smrti, ve svém bloudění, daleko od Boha. V prázdnotě svého života. V beznaději. Protože jestli není Kristův hrob prázdný, pak je prázdné co? Pak je prázdná naše víra.

Pavel jde ještě dál. Třetí, co tu říká je možná nejvíc beznadějně: „*a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejobožejší ze všech lidí!*“ (v.18-19) Jestli Kristus nevstal, všichni kdo v Kristu zemřeli, jsou ztraceni. A vlastně jsme na tom hůř, než kdybychom vůbec nevěřili. Jsme nejobožejší ze všech lidí. Protože ten, kdo nevěří ve vzkříšení, aspoň udělá všechno proto, aby si tento život užil a udělal co nejpříjemnějším. Ale my?

Děsivá představa! Ale nic z toho není pravda. Protože náš Bůh je Bůh, který pro lidi něco koná. Není to pravda, protože Kristus vstal! Kristus byl vzkříšen! „*Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.*“ (v.20) Kristus byl vzkříšen jako prvotina těch, kdo zesnuli. Pojdme to teď tedy obrátit. Co podle Pavla je pravda, když Kristus byl vzkříšen?

To první: protože Kristus byl vzkříšen, je naše zvěstování pravdivé, smysluplné. Naše zvěstování má váhu. Naše víra má pevný základ. Totiž právě to, co pro nás Bůh udělal. Protože náš Bůh je Bůh, který pro nás něco dělá. Od samého začátku. Protože Kristus byl vzkříšen, my všichni jsme pravdiví, spolehliví svědci o Bohu. Naše víra není jen nějaké filozofování. Jestli On vstal, pak to mění všecko! Pak to musíme lidem říct! Pak musíme a máme být svědky Ježíšova zmrtvýchvstání!

To druhé: Kristus vstal z mrtvých a proto jsme byli očištěni. Očištění od svých hříchů, dluhů. Od svého bloudění a marnosti svého života. Vysvobození z prázdnoty a beznaděje. Protože Ježíšova smrt na kříži nebyla prohra. On sám mnohokrát dosvědčoval, že musí zemřít za nás. Položit za nás svou svůj život. A jak víme, že to opravdu udělal? Potvrdil to, když vstal z mrtvých. Už nemusíme doufat v sebe a ve svoje skutky. Doufáme v Kristovy zásluhy. Vstali jsme s Kristem

k novému životu. K životu v naději. K životu v Boží blízkosti. K životu v důvěrném vztahu s ním samotným.

A to třetí: Kristus vstal z mrtvých a proto jsme nejnadějnější ze všech lidí. Protože jestli Kristus vstal, tak potom mrtví budou žít. Potom ti, kdo zemřeli s Kristem nezahynou. Všimněte si, zahynout je něco horšího než zemřít. Ti kdo zemřeli s Kristem, nezahynou. On slíbil, že nás vzkřísí v poslední den. A jak víme, že to je pravda? No proto, že on vstal. Ježíš nám dává naději pro tento život, ale i pro ten budoucí. Pro věčnost. Bůh mě přijal pro to, co on sám udělal na mém místě. Nemám důvod padat do své ubohosti. Mám naději. Kristovo vzkříšení je realita. Realita, která z ubožáků činí ty nejnadějnější lidi. Když Kristus vstal, vstaneš i ty. Do něho můžeš vkládat své naděje. Kristův hrob je prázdný. A proto není prázdná naše víra. Je plná naděje.

„*...Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.*“ (v.20) Vstal z mrtvých jako „prvotina“ zesnulých. V jeho vzkříšení už je ukryto naše vzkříšení. Stejně jako prvotiny úrody při dožínkách zastupují celou sklizeň. Byl vzkříšen ne jako jediný, ale jako první, aby otevřel cestu druhým i posledním...

Kristus byl vzkříšen! Je živý. Je s námi a mluví s námi. Proto se jím smíme a máme nechávat oslovit. Proto s ním smíme a máme vést rozhovory. Proto s ním smíme a máme mluvit. Proto ho smíme a máme oslavovat. V neděli i v každém dni svého života.

Modlitba po kázání:

Děkujeme ti, Bože náš, že ty jsi Bůh, který toho pro nás tolik koná. Chválíme tě, že nás vyvádíš ze všeho, co nás trápí, deptá a ničí. Oslavujeme tě, že jsi to potvrdil, když jsi vyvedl ze smrti svého Syna.

Chválíme tě, Ježíši, náš Pane, že jsi živý a jsi s námi. Odpusť nám, když na to zapomínáme a nemluvíme s tebou. Děkujeme, že nám dáváš podíl na svém vítězství a že tě máme za co oslavovat.

Amen.